մականուամբ բժշկին հետ, յանձնարարական նամակ մի տուաւ ինձ առ իւր եղբայրը. որ կալուածատէր էր Փրոզքուրովէ 'ի Կամենից ճանապարհին վրայ։

Երկաթուղւոյ կայարանէն կառք մի վարձեցի մինչև Սթանքևչի գիւղը, որ 15 վերստ էր, և երկու ժամէն հասայ հոն։ Շնորհակալութիւն մեծ՝ հիւրընկալ պարոնին, որոյ մարդասէր ասպընջականութիւնը վայելելով, գիշերս հոն անցընելէն վերջը, վաղ առաւօտու ճամբայ ելայ։ Օդն բարեխառն և քաղցր կը շնչէր, ցորենաշատ դաշտերն հնձուած, այլ տակաւին որաներն բարդ բարդ, դէզ դէզ դաշտաց վրայ էին։

Այն Փոտոլիա կամ Ուքրայինա կոչուած աշխարհին մէջն էի, զոր տեղացի Փոքր-Ռուս Թարաս Շեւչենքոյ քերդողն՝ զանազան գողտրիկ տողերով երգած և գովաբանած է. այն հացաշատ և ջրարբի աշխարհն, որ համբարանոց է արեւմտեան Ռուսիոյ, բաց կեցած էր առաջս. այս այն աշխարհն էր՝ որոյ ծոցը՝ ըստ քերդողին դդըշալով կը խայտայ ալեօրն Տնեբեր։ Առաջ կ'երթայի՝ լայն ծառազարդ ճանապարհին վրայէն, որոյ վրայ հովանի կ'առնէին մեծամեծ բարտի, նշդարի, կակղի և հաստաբուն կեռասի ծառեր։ Դաշտին մշակներն նոյն պուետին Շեւչենքոյի երգած «գառուզ մազերով Քոզաքներն» էին, «մրայօն և սեւաչեայ Քոզաքուհիք», ցորենի որաները բեռնաւորած սայլերու վրայ 'ի կալ՝ կասելու կը տանէին։ Ճանապարհին վրայ մարդաշատ գեղեր, բարեկարգ անտառներ՝ մերթ ընդ մերթ իրարու կը յաջորդէին, պտղատու պարտէզներ առատ մեծամեծ խնձորներով և տանձերով և այլ պտղօք. փորձեցի այդ պտուղներուն համը, այլ